

En författares vedermödor

Böckerna ser ned på henne på ett sätt som är nästan nedlåtande; om nu en trilogi böcker med titlarna Dödsördaren på tågluff, Dödsördaren slaktar igen och Dödsördaren går på zoo har rätten att vara nedlåtande mot någon. Även om det var hon själv som valt dem. Hon kunde i alla fall trösta sig med att de hållit henne med mat, kaffe och dyr vodka sina titlar till trots. Men nu sitter hon vid sitt skrivbord och ser ned på ett tomt ark papper medan böckerna ser ned, i dubbel bemärkelse, på henne. Från soffbordet kan hon också känna hur Incestuösa lustördare från planeten X stirrar förebådande på henne. Hon hade lovat sig själv att nu när hon kunde skriva vad hon själv ville inte skriva mer dravel. Pengar fanns det ändå.

”Kom igen. Du har skrivit i flera år.” Hon försöker göra sin röst säker och stadig. ”Bara skriv något seriöst den här gången.” Aldrig innan hade den stora klockan i hallen låtit så mycket. Varje enskilt tickande var som att släppa ned en golfboll i en enorm plåthink. Den vanliga arbetsmetoden hade alltid varit att komma på en titel först men det hade varit fruktlöst; det bästa hon kommit på hade varit I kannibaldoktors gryta, eller hur jag lärde mig uppskatta landstinget och blotta åsynen av titeln på pappersarket hade fått henne att svepa groggen – Sprite och hallonrom – hon av tradition hade på skrivbordet när hon arbetade. Med en muttrad svordom reser hon på sig och går med glaset i hand ut i köket. På vägen ser hon till att hänglåset på celldörren fortfarande sitter på. Medan hon håller upp kaffet ser hon ut på innergården tre våningar under. Några av grannungarna har fångat ett Jehovas vittne igen och är i full färd med att förbereda ett bål. All seriösa författare hade haft något att säga, en slags sanning och, framför allt, ett rikt och intressant liv att hämta stoff från. Det intressantaste som hänt henne hade varit när en älskare efter en drink för mycket kräkt på hennes fitta och av det kan man inte smida ett mästerverk. Nåja, för en synnerligen nischad publik kanske; Slidvomerarens öden och vidare äventyr, en blodstänkt fars i tre uppkastningar. Hon suckar. Utanför har ungarna fått fart på bålet och medans hon smuttar på kaffet ser hon på hur de med ett glatt hurra kastar den oturliga predikanten i lågorna. Skriken är så höga att hon får ont i huvudet och reser sig. På väg till kontoret sparkar hon hårt på celldörren och ler nöjt när hon får ett ilsket avgrundsvrål till svar följt av ett nästan förnärmat smaskande.

”Är det mycket kvar av den där försäkringsförsäljaren?”

”Lämna mig ifred, kärring! Det står uttryckligen i kontraktet att jag ska få äta ifred!” En kort paus och en fåraktig harkling. ”Det är inte så mycket kvar, nej.”

”Jag hugger nästa försäljare. Hur går det med den där duschen du skulle montera?”

”Framåt. Men det är inte lätt, jag har bara tummar och de är alla mitt i handen. Eller, ja, en är väl strikt sett på sidan, men i alla fall...”

Hon fortsätter in på kontoret och sätter sig ned igen. Det tomma arket fullkomligen lyser av skadeglädje.

Som för att straffa det skriver hon meningen De lesbiska varulvarna från yttre världsrymden anfaller – blodsmåne över venusplyftan över det och skrynklar sen ihop det och kastar ut det genom fönstret. Det har blivit en imponerande hög nu. Enligt en granne ska en folkilsken satanistgrävling flyttat in och börjat ha svarta mässor framåt småtimmarna, när den supit sig full på starköl och förätit sig på flottig calzone från kvarterskrogen. Tydligt mycket populär bland ungarna i kvarteret, även om den bara pratar en sorts underlig rotväliska; de enda orden hon lyckats tyda om än inte förstå var tuborg, vad det nu var, och vad som lät som smörebrö, som hon inte heller hört talas om. Dessutom misstänkte hon att den alltid hade varm gröt i munnen när den talade. Det var nog den dom sålt eldkastaren de tände på med, barnen verkade förstå mer än vad hon gjorde.

En Bildungsroman, kanske? Något som skulle kunna lära ut en viktig moralisk poäng eller åtminstone försöka ge sken av det, som de där trollkarlsböckerna. Dödsördaren börjar första klass? Min lärare var en förklädd mentalpatient, eller se upp för saxen, han kommer hitåt? Nej. Absurda idéer. Vem fan har hört talas om något dylikt? När hon gått i skolan hade saxarna varit slöa av just den anledningen. Från lägenheten ovanför hörs plötsligt ett fasligt oväsen, springande steg, vad som låter som hovar och ett skräckslaget bråkande. Sedan ett taktfast mässande när bråkandet försvinner i ett gurglande ljud. Något blött landar på hennes balkong.

”Förlåt! Getabocken slet sig!” Hon hör hur något tungt dras in i lägenheten ovanför. ”Vi kommer ned och torkar upp blodet sen!”

”Det är ingen stress!” ropar hon tillbaka. ”De är stissiga djur, getter!”

”Håll käften, båda två, jag försöker koncentrera mig!” En dov duns från bakom celldörren och sen en vrålad svordom. Hon ler nöjt och skriver titeln Den dödlige rormokaren från jordens inre på ett nytt papper. Till slut måste det ju gå.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Henry Dorsett Case med Poeter.se id #232574 innehar upphovsrätten